

Hétköznapi visszapillantások:

Visszacsendő nevek, visszacsengő hirdetések...

Van új a nap alatt? Bizonyára! Mégis meglepő, hogy mily sok dologgal találkozunk ismét 70–80 év távlatából. Valószínű írhatnék 120–150 évet is, de most egy 1942-es kiadvány került a kezembe, és ez a kis 88 oldalas füzet meglepő információkkal szolgál, akár a 80 felettieknek, akár a még iskolapadot koptató leendő mérnök generáció számára is.

Mire is akadtam? „Új anyagok” címmel 1942-ben a Budapesti Nemzetközi Vásár által kiadott, a Budapesti Kereskedelmi és Iparkamara által összeállított anyagról, kiskönyvről van szó.

Sok az „új név”: BNV, BKIK, pedig eltelt 71 év! Nos, akkor a háború kelles közepén ez a kis kiadvány biztos jóval komolyabb információtömeget jelentett, mintsem ma a szinte fel sem lapozott hasonló kiadványok.

A mű alcíme: „Tájékoztató a Magyar Föld Kincseiből előállítható újabb ipari anyagokról és készgyártmányokról”. Az Atheneum adta ki, *Kárpáti Aurél* igazgató, mint felelős nyomda, és *dr. Futó Mihály* a felelős kiadó.

A kötet cím nélküli előszava szívbemarkoló mondatokkal kezdődik: „A világháború sokkal jobban mint valaha, a nyersanyagok kérdését állította gazdasági életünk középpontjába. A tengerzár a háború előtti gazdasági kapcsolatokat egy csapásra megszakította, s ezáltal kérdéssé tette az ország ipari üzemeinek anyagellátását, úgyhogy sor került a hadifontosságú nyersanyagokkal való központi

gazdálkodásra, sőt a legkülönfélébb anyagtakarékosági intézkedések egész sorára is. Ebben a helyzetben különös jelentőségük van azoknak az új anyagoknak, amelyekkel most a harcban álló Európa vívja önvédelmi harcát, s amelyek már az eddigi tapasztalatok szerint is sokszor az eredeti nyersanyagoknál is nagyobb használhatóságuk révén olyan eredményesen helyettesítik a túloldalról sorsdöntőnek hitt tengerentúli nyersanyagokat.

Ez a kis füzet kettős célt szolgál, amikor rövid összefoglalásban ismerteti a legfőbb hazai alapanyagokból gyártható fontosabb új anyagokat. Egyrészt a közönséget és a termelő ipart szándékozik megismertetni velük, hogy elősegítse termelésük és fogyasztásuk bevezetését, s így enyhítve az ország nyersanyag gondjait. Másrészt azonban – abban a meggyőződésben, hogy ezeknek az új anyagoknak a nagyobb része nem kényszerhelyzetben született átmeneti szükségmegoldás, hanem a korszerű vegyészeti ipar egy-egy vívmánya – ezek a sorok a távolabbi magyar jövőt is igyekeznek szolgálni...”

Aztán a további nyolc oldalon tartó előszót követően, tartalomjegyzék nélkül ismerteti az alábbi anyagokat, illetve leginkább felhasználási lehetőségeiket, segítve a háborús hiány okozta helyzetet. Így szóba került: a fa, a szén, a kőolaj, a földgáz, a bauxit (e fejezeten belül az alumínium), a kősó, és az olajmagvú növények.

Végül a „Pamutosítás” c. írás adja az anyagismertetések záró fejezetét. A felsorolt fő fejezeteket három feldolgozási folyamatára követi: a kőolajról, a fáról és a szénről, majd egy műszaki táblázat következik „Alumínium ötvözetek” címmel a fém legfontosabb tulajdonságainak és felhasználási területeinek a bemutatásával.

Az alumíniumos táblázat és a hirdetések között egy a mai életvitelünknek és gondolatvilágunknak igencsak furcsa írás következik: „Új anyagok felhasználása a lábbelikészítő iparban” címmel. Többször átlapoztam az anyagot, mire rájöttem, hogy a négyoldalas kötött szöveg a „Lábbeli Központ” hirdetése, és ezt követően sorjáznak a hirdetések, 71 év ide vagy oda. Előbb a KÁBELGYÁR Részvénytársaság (Bp. Fehérvári u. 120.) egész oldalas hirdetése, aztán a NORRIS gyártmányok *Kratochwill Alberttől* (műszaki-, elektro- és rádiótechnikai cikkek prés vagy fröccsöntött eljárással). Aztán az Ihor műanyagcsapágyak az ISOLA Művek Rt.-től. Záró hirdetés oldal a „ROHAM CIPÓTALP” a „vízhatlan és elpusztíthatatlan”! Azt hinnénk, hogy vége, de nem: jön egy bekeretezett oldal: „Magyarország egyik legfejlettebb, legizmosabb ipara a textilipar” címmel. Meglepő, és kérdésre ösztökél: Hol vagy ma textiliparunk?

A kérdés azonban el is gondolkodtat: **Remélem leszünk még fémkohászok!**

 Hajnal J.

Nemak szakmai nap a Miskolci Egyetemen

A hengerfejöntés magyarországi fellegvára már 20 éve folyamatosan fejlődik és látja el a világot öntvényekkel. VAW Alumíniumtechnika Kft.-ként ismerte meg Magyarország az öntödét, mely később HYDRO, néhány éve pedig Nemak Győr Alumíniumöntöde Kft. néven egy világcég tagja lett.

A Nemak Győr Kft. és a Miskolci Egyetem közötti együttműködések több mint 10 éve folyamatosan követik egymást, mindkét fél kölcsönös megelégedésére. Számtalan hallgató fordult meg Győrben, akik nyári szakmai gyakorlati idejüket töltötték ott, szakdolgozatukat, vagy esetleg TDK-dolgozatukat készítették el. A közös

kutatások és együttműködések újabb lépése volt, mikor létrejött a Miskolci Egyetem „Alumíniumöntészeti kihelyezett oktató laboratóriuma” a Nemak Győr Kft.-nél.

Új fejezet kezdődött, mikor a cég egyértelmű lépéseket tett a tehetség-gondozás és szakember-utánpótlás támogatása érdekében. Eme fejezet